

Адреса для листування: а/с 316, м. Львів, 79000, Україна. Адреса: вул. Івана Франка, 9, оф. 1а, м. Львів, 79005.
Тел./факс: +(38) 032-225-76-82. Тел. +(38) 032-243-38-88. Електронна скринька: epi@mail.lviv.ua. Веб-сайт: <http://epi.org.ua>.

Коментарі та пропозиції

Міжнародної благодійної організації «Екологія-Право-Людина» до проекту Закону України «Про громадські організації»

1. Згідно ч. 3 ст. 1 проекту закону діяльність благодійних організацій не підпадає під дію даного закону про громадські організації, особливості утворення і діяльності таких регулюються спеціальним законом. Така позиція законодавця видається не до кінця логічною, адже відповідно до ст. 1 Закону України «Про благодійництво та благодійні організації», благодійна організація є **недержавною організацією**. Громадська організація є також недержавним добровільним об'єднанням громадян, тобто поняттям загальним та ширшим у відношенні до благодійної недержавної організації. Питання діяльності благодійних організацій, не врегульовані ЗУ «Про благодійництво та благодійницьку діяльність», повинні регулюватися нормами загального закону про громадські організації, яким є в тому числі даний проект. В іншому випадку, прогалини, які на даний час не є врегульованими ЗУ «Про благодійництво та благодійницьку діяльність», слід усунути шляхом внесення тотожних змін до відповідного нормативно-правового акту, про що слід чітко зазначити в «Прикінцевих та перехідних положеннях».
2. Частини 3 і 4 ст. 4 проекту закону суперечать одні одним та потребують більш чіткого формулювання, оскільки містять наступні положення: «філії та представництва іноземних громадських (неурядових) організацій в Україні діють на підставі статуту **іноземної** громадської (неурядової) організації» і «з дотриманням **законодавства України**» (ч. 3). У ч. 4 даної статті сказано, що «засади утворення і припинення діяльності філій та представництв іноземних громадських (неурядових) організацій в Україні визначаються **законодавством держави, у якій утворена** відповідна організація». Дані норми законопроекту є нечітко сформульованими, відсутній механізм вирішення питань при існуванні суперечностей між статутом іноземної організації, який складений у відповідності до законодавства іноземної держави, відтак – відповідає такому, безпосередньо законодавством іноземної держави та законодавством України. Необхідно більш чітко врегулювати питання, коли виникатимуть **колізії** між законодавством України, статутом іноземної організації та законодавством іноземної держави.
3. У статті 8 проекту закону має місце дублювання абзаців 2, 3 ч. 1 та абзаців 2, 3 ч. 5.

4. В ч. 4 ст. 10 проекту закону встановлено вичерпний перелік питань, які можуть бути врегульовані у статуті. Перелік питань, які можуть бути врегульовані у статуті **не повинен бути вичерпним**, так як в даному установчому документі повинні бути врегульовані будь-які питання діяльності організації, залежно від її специфіки та на розсуд і бачення її засновників.
5. У п. 3 ч. 2 ст. 14 проекту закону вказано про необхідність подання відомостей про осіб, які уповноважені представляти громадську організацію у правовідносинах з іншими особами. При цьому чітко не вказано, які конкретно відомості повинні бути подані: прізвище/ім'я/по батькові/адреса/контактний телефон чи ін.
6. У ч. 2 ст. 18 проекту закону, коли мова йде про відкритість інформації з Облікового реєстру громадських організацій, потрібно зазначити, що інформація про організації в даний реєстр повинна заноситися одразу ж після прийняття рішення про створення організації. Так як питання терміну внесення відомостей до реєстру взагалі у проекті закону не врегульоване, це створить умови та можливості для відтермінування внесення необхідної інформації до нього, що є не вірним.
7. У ч.5 ст. 20 проекту закону передбачено, що у разі припинення зареєстрованої громадської організації її майно після погашення вимог кредиторів передається ліквідаційною комісією (ліквідатором, тощо) іншим громадським організаціям, або, в разі не визначення таких, – державі. Таке категоричне твердження викликає ряд зауважень. Перш за все, незрозумілий порядок та критерії визначення тих організації, які прийматимуть майно громадської організації, діяльність якої припинено. Крім того, необхідно зазначити, що для передачі іншим громадським організаціям можливе лише те майно, яке не було надане організації при утворенні засновниками, натомість, при ліквідації майно засновників повинно повертатися останнім в натурі чи у грошовому еквіваленті як таке, що внесене ними.
8. У ч. 1 ст. 22 проекту закону, коли мова йде про права громадських організацій, у п. 1 надано право представляти і захищати права та інтереси осіб. Для внесення чіткості у дане право та відсутність однозначного тлумачення даного права органами державної влади, є необхідність у тому, щоб чітко зазначити, що таке право стосується захисту та представлення **інтересів своєї організації, членів своєї організації та інших фізичних і юридичних осіб**.
9. П. 3 ч. 1 ст. 22 проекту закону пропонуємо доповнити, що громадські організації, крім ідейної, організаційної та майнової підтримки іншим організаціям, можуть надавати також **правову та іншу підтримку та допомогу**.
10. У п. 5 ч. 1 ст. 22, коли громадським організаціям надається право на отримання інформації, вказано, що мова йде про інформацію, **необхідну для виконання статутних завдань і цілей**. Така вказівка не є необхідною та суперечить чинному законодавству, відповідно до якого немає необхідності формулювати зацікавленість при зверненні з інформаційним запитом до будь-якого органу (Оргуська конвенція,

Закон України «Про інформацію» та ін.). Тому громадські організації повинні мати **право на отримання будь-якої інформації**, а не лише тієї, яка необхідна для виконання статутних завдань та цілей.

11. П. 6 ч. 1 ст. 22 слід доповнити положенням про те, що громадські організації також мають брати участь у **прийнятті рішень з питань формування та реалізації державної політики, у розробленні та коментуванні програмних документів**, що відповідає національному та міжнародному законодавству України (Конституція України, Оргуська конвенція, нормативно-правові акти про участь громадськості у прийнятті рішень та ін.)
12. П. 10 ч. 1 ст. 22 слід доповнити словами «національного законодавства України та міжнародних угод, підписаних та ратифікованих Україною».
13. Ч. 3 ст. 26 передбачає повноваження (права) представників легалізуючого органу під час здійснення контрольних повноважень діяльності громадських організацій. Вважаємо, що дана стаття водночас повинна визначати і обов'язки відповідних представників легалізуючого органу.

Виконавчий директор
МБО «Екологія – Право – Людина»

Олена Кравченко

Вик.: Булгакова М.Г.
Петрів А.Л.